

ת"פ 15251/11/19 - מדינת ישראל נגד אנטוניו אל ח'ורי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

15 פברואר 2021

ת"פ 15251-11-19 מדינת ישראל נ' אל ח'ורי

לפני כבוד השופט בני שגיא, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד שלי קוטין ועו"ד לבנת מלמד

נגד
הנאשם

אנטוניו אל ח'ורי (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד אורלי פרייזלר

מז דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של שוד מזוין לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין** או **החוק**), והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין (להלן - **התיק העיקרי**). בנוסף, צירף הנאשם תיק נוסף שהתנהל בבית משפט השלום, הודה בעובדותיו, והורשע בשתי עבירות של סחר בסם מסוכן, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן - **פקודת הסמים**) ועבירה אחת של תיווך בסם מסוכן, לפי סעיף 14 לפקודת הסמים (ת"פ 64728-11-19, להלן - **תיק הצירוף**).

2. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טענו הצדדים על-פי מיטב שיקול דעתם.

3. עובר לשלב הטיעונים לעונש הופנה הנאשם לשרות המבחן, וכעת מונחים על שולחני שלושה תסקירים (מאי 2020; יוני 2020; ינואר 2021).

עובדות כתבי האישום

4. כתב האישום המתוקן בתיק העיקרי מתאר אירוע שוד שהתרחש ביום 26.10.19 בשעה 01:01, שאז הגיע הנאשם לחנות נוחות "סופר קלאסיקו" ברחוב רוטשילד בבת-ים כשהוא מחזיק אקדח דמה (להלן - **האקדח**). הנאשם ניגש אל קופת החנות כשעל ראשו קסדת אופנוע ובידו האקדח, ודרש מאחד העובדים את הכסף. אותו עובד הסתתר מאחורי הדלפק, ואז נטל הנאשם מהקופה שטרות בסך כולל

עמוד 1

של אלפי שקלים והכניסם לכיס חולצתו. בשלב זה, הבחין אותו עובד כי מדובר באקדח דמה, וקרא ליתרת העובדים, לרבות לקוחות שהיו בחנות לסייע בידו. הנאשם ניסה להימלט כשהוא מאיים על עובד אחר באמצעות האקדח, אולם עובדי המקום רדפו אחריו ונאבקו עימו על-מנת להשיב את הכסף שנגנב. במהלך המאבק הצליח אחד העובדים לקחת מכיס חולצתו של הנאשם שטרות בסך של כ- 4,000 ₪ והנאשם נמלט מהמקום. כשתי דקות מאוחר יותר שב הנאשם למקום, נטל ארגז בירות ריק, וחבט באמצעותו בויטרינת הזכוכית, תוך שהוא מנפץ אותה ומספר בקבוקי זכוכית. עובדי המקום והלקוחות נסו למחסן החנות, אולם הנאשם נכנס בעקבותיהם למחסן, דרש את הכסף, והניף לעבר אחד העובדים את הארגז. בהמשך, נטל בקבוק זכוכית, ניפץ אותו, ואיים על אותו עובד כי ידקור אותו אגב הנפת שבר הבקבוק לעברו. בשלב זה, ניגש הנאשם לקופה שהופקדו בה כ- 1,250 ש"ח, תלש אותה ממקומה ונשא אותה אל מחוץ למקום, תוך שהוא מנסה להימלט על-גבי אופנוע. עובדי המקום ועובדי אורח נאבקו בנאשם, השליכו עליו חפצים שונים, ובתגובה איים עליהם הנאשם שיפגע בגופם, והצליח להרחיקם עד שנמלט עם הקופה מהמקום.

על בסיס האמור לעיל, הורשע הנאשם כאמור בעבירה של שוד מזוין ובעבירה של היזק בזדון.

כתב האישום המתוקן בתיק הצירוף מחזיק שלושה אישומים המתארים מכירת סמים מסוג קוקאין לסוכן משטרה, כאשר **במסגרת האישום הראשון** מכר הנאשם לסוכן 5.2 גרם קוקאין תמורת 2,750 ₪; **במסגרת האישום השני** מכר לאותו סוכן 9.9 גרם תמורת 5,500 ₪, **ובמסגרת האישום השלישי** תיווך בין הסוכן לאדם אחר בעסקה למכירת 351 גרם חשיש ו- 5 גרם קוקאין תמורת 11,950 ₪.

על בסיס האמור לעיל הורשע הנאשם בשתי עבירות של סחר בסם מסוכן ובעבירה של תיווך בסם מסוכן.

תסקירי שרות המבחן וניסיונותיו של הנאשם להשתלב בקהילה טיפולית

5. מיד בסמוך להגשת כתב האישום הביע הנאשם את רצונו הברור להשתלב בקהילה טיפולית למכורים לסמים, ולשם כך, הופנה, בין היתר, לשרות המבחן.

מהתסקיר הראשון שהוגש עולה תמונה אודות נאשם בן 26 אשר התגורר עם הוריו לאורך השנים ביפו, וטרם מעצרו עבד כמלגזן. הנאשם עבר מספר מסגרות לימודיות, וזאת על רקע קשיי למידה, וסיים 10 שנות לימוד. תואר כי בשלב מסוים עת היה בן 14, החל לצרוך אלכוהול וקנאביס, ובהדרגה העמיקה התמכרותו גם לסמים מסוג קוקאין לשימוש יומיומי. הנאשם שולב בשנת 2017 במסגרת גמילה פרטית במזרח ירושלים אולם עזב את המסגרת לאחר כשבועיים, וחזר לצרוך סמים. מספר חודשים טרם מעצרו, בסיוע בני משפחתו, עבר להתגורר בבית קרובי משפחה בבית לחם לצורך הרחקתו מסביבתו ואזור מגוריו, אולם חזר לאזור מגוריו חודש לאחר מכן, כשלא עלה בידו להימנע מצריכת חומרים והמשך קיום קשרים שוליים. שרות המבחן התרשם כי הנאשם

מתקשה לבחון חלקים תוקפניים בהתנהגותו, ומייחס את התנהגותו האלימה לצריכת הסמים בלבד, וזאת לצד התרשמות מדפוסים התמכרותיים ומדפוסים התנהגותיים אימפולסיביים. שרות המבחן התייחס לחוסר היציבות במסגרות השונות לאורך השנים, להתנהלות פורצת גבולות, ולעובדה כי סנקציות קודמות לא ביססו הרתעה. על בסיס האמור, סבר שרות המבחן כי אין מקום להמליץ על שילובו של הנאשם בקהילה טיפולית פתוחה, ויש להתמיד בשיקום הנאשם במסגרת שב"ס, שהיא מסגרת בעלת גבולות ברורים ונוקשים, המהווה מענה הולם ומתאים למצבו ההתמכרותי ולצרכיו הטיפוליים.

בהינתן העובדה כי הנאשם דבק ברצונו להשתלב בקהילה טיפולית, ובאותה נקודת זמן, נראה היה כי נכון לאפשר לו לעבור הליך שיקומי ראשוני במסגרת פרויקט "ראשית" המתנהל בבית המעצר אבו-כביר, ורק לאחר שיעבור כברת דרך טיפולית בפרויקט, תיבחן פעם נוספת, אפשרות שילובו בקהילה טיפולית.

הנאשם תפקד במסגרת הפרויקט באופן שנראה כהולם את אותו שלב במשך כשלושה חודשים וחצי, אולם במהלך חודש מאי 2020 הוחלט על הפסקת השתתפותו בפרויקט, וזאת בשל מעורבותו באירוע בעל מאפיינים אלימים אל מול משולב אחר בפרויקט. בעקבות האירוע הנאשם אף הועבר למתקן "רימונים".

בהמשך, ונוכח רצונו של הנאשם להשתלב בפרויקט גמילה אחר במסגרת שב"ס, המתקיים במתקן "הדרים", הוגשו מספר עתירות אסיר לבית המשפט המחוזי מרכז, כאשר מעמדת שרות בתי הסוהר עלה כי ניתן לשלב את הנאשם בפרויקט (ואגב כך להעבירו ממתקן רימונים למתקן הדרים) אולם לא ניתן לעשות כן באופן מדי, שכן הפרויקט בתפוסה מלאה ויש להמתין עד ליציאת עצורים אחרים מהפרויקט.

המתנה זו נמשכה מספר חודשים, תוך שהסנגורית מקפידה ומעדכנת את בית המשפט בדבר פניות חוזרות ונשנות לבית המשפט המחוזי מרכז ולשב"ס, שמטרתן בחינה האם התפנה המקום שהובטח לנאשם.

בחודש נובמבר 2020, ובמענה לפניית בית המשפט בהליך זה, התקבלה הודעה משב"ס, ממנה עולה כי לא ניתן להעביר את הנאשם לבית מעצר הדרים, בשל סכסוך עם אסיר אחר המוחזק שם.

בנסיבות אלה, ומשנסתם הגולל על האפשרות לשלב את הנאשם בפרויקט הכנה, בתוך כתלי בית המעצר, שיאפשר בהמשך בחינת שילובו בקהילה טיפולית, ניתנה החלטה בגדרה ייערכו הצדדים לטיעונים לעונש, ובהמשך ניתנה החלטה נוספת בדבר עריכת תסקיר מסכם.

מהתסקיר האחרון שהוגש, עולה כי במהלך תקופת המעצר חל שינוי בגישתו של הנאשם, וזה קיבל אחריות מלאה על התנהלותו הבעייתית והתייחס לעומק דפוסיו ההתמכרותיים העומדים בבסיס התנהלותו השולית. הנאשם אף היה בקשר קבוע עם העובדים הסוציאליים בבית המעצר, שיתף פעולה, והביע מוטיבציה להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרות במסגרת שב"ס, ואף לאחר שחרורו. משכך הם פני הדברים, המליץ שרות המבחן כי ככל שיוטל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל, מומלץ לשלבו באפיק שיקומי, ובמסגרת ייעודית לטיפול

בהתמכרויות.

טיעוני הצדדים לעונש

6. התובעת, עו"ד שלי קוטין, עמדה על כלל הנתונים הרלוונטיים לקביעת מתחמי הענישה בשני התיקים, וכן הציגה פסיקה המתיישבת עם עמדתה העונשית. נטען, כי יש לראות בחומרה רבה את עבירת השוד שביצע הנאשם, וזאת בהינתן הדבקות שהפגין הנאשם במהלך ביצוע השוד, שבאה לידי ביטוי בכניסתו החוזרת למקום לאחר שעזב אותו בפעם הראשונה. עוד ביקשה התובעת ליתן משקל לעובדה כי הנאשם עשה שימוש באקדח דמה ובשבר זכוכית, ולריבוי הנוכחים שאוימו על-ידי התנהגותו של הנאשם. עו"ד קוטין עמדה על הפגיעה בזכות הקניין, בתחושת הביטחון של עובדי חנויות הנוחות, ובפוטנציאל הנזק הטמון במעשים מעין אלה. בהקשר לתיק הצירוף, טענה כי מדובר במעורבות בשלוש עסקאות סמים (שתי עסקאות סחר ועסקת תיווך אחת).

על בסיס כלל הטיעונים שפורטו, סברה התביעה כי יש לקבוע את מתחמי הענישה באופן הבא:

בגין התיק העיקרי - מתחם הנע בין 3 שנות מאסר ל- 6 שנות מאסר;

בגין תיק הצירוף - מתחם הנע בין 11 חודשי מאסר ל- 18 חודשי מאסר (אישום ראשון); בין 12 חודשי מאסר ל- 24 חודשי מאסר (אישום שני) ו בין 8 חודשי מאסר ל- 18 חודשי מאסר (אישום שלישי).

התביעה סברה כי יש מקום לצבור את העונשים שיושטו על הנאשם בגין כל אחד מהתיקים, כאשר הרכיב העונשי בגין תיק הצירוף, צריך לעמוד גם לאור פסיקה שניתנה באותה פרשה, על 14 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים.

7. הסנגורית, עו"ד אורלי פרייזלר, עמדה בטיעונה על רצונו של הנאשם להשתקם ש"נבלם" על-ידי שב"ס אשר שינה עמדותיו ביחס לסיבה בעטיה לא ניתן לשלב את הנאשם בפרויקט הגמילה, אולם סברה כי יש ליתן משקל משמעותי לרצונו של הנאשם לעבור שיקום, לקשר הטיפול המיטיב עם העובדים הסוציאליים בבית המעצר, ולעובדה כי הנאשם מצליח לשמור על ניקיון מסמים משך תקופה ארוכה חרף אכזבתו מאי שילובו בפרויקט, מהלך שחסם אף את דרכו להשתלב בקהילה טיפולית.

לשיטת הסנגורית, יש לראות בכלל נתוניו של הנאשם, ובעיקר בהשוואה שבין נקודת הפתיחה בה החל את ההליך אל מול הנקודה בה הוא נמצא היום, כדי להצדיק התחשבות של ממש בענישה העולה גם כדי סטייה מטעמי שיקום מכל מתחם ענישה שייקבע.

בהתייחס למתחם בגין עבירת השוד, נטען כי מדובר בעבירה שאינה מתוחכמת, ולראיה כניסתו של הנאשם למקום בפנים גלויות. עוד נטען כי אין מדובר בשוד שהניב תמורה כספית גבוהה, ונסיבות אלה מצדיקות מתחם ענישה שהרף התחתון שלו עומד על מאסר בעבודות שירות. הסנגורית הציגה פסיקה שונה המתיישבת לשיטתה עם הטיעון, וממילא חזרה ועמדה על האפשרות לסטות מהמתחם מטעמי שיקום.

בהתייחס לתיק הצירוף, נטען כי עיון בעובדות כתב האישום מלמד כי אף שהנאשם הורשע בשתי עבירות סחר, הרי מדובר בסחר ברף הנמוך, תוך שהנאשם נדרש לשאול אדם אחר את עמדתו ביחס למחיר הסם. עוד צוין כי הנאשם צירף תיק זה כחלק מאותה מגמת חרטה כוללת שאפיינה אותו. בדומה לתובעת, גם הסנגורית סברה כי הענישה בגין תיק הצירוף צריכה לנוע בין 13 חודשי מאסר ל-16 חודשי מאסר, וזאת בהינתן העובדה כי מדובר בכתב אישום שהוא חלק מפרשה בה ניתנו מספר גזרי דין, אשר חלקם אף עברו תחת שבט ביקורתה של ערכאת הערעור. טיעון הסנגורית בהקשר זה התמקד באפשרות לקבוע כי העונש שיוטל בגין תיק הצירוף יחפוף במידה מלאה או חלקית לעונש שיוטל בגין תיק השוד.

8. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו, ביקש את רחמי בית המשפט וכן הביע תקווה כי יעבור לכלא חרמון על-מנת להמשיך בהליך הטיפול. הנאשם ציין כי הוא שומר על ניקיונו מסמים, ובכל תקופת מעצרו במתקן רימונים, לא צבר, ולו דוח משמעת אחד לחובתו.

דין והכרעה

9. אין חולק כי קיימת חומרה משמעותית בשני כתבי האישום המתוקנים בהם הורשע הנאשם.

בהתייחס לתיק העיקרי - מתחם העונש ההולם צריך ליתן ביטוי לפגיעה הלא מבוטלת באותם ערכים מוגנים של שמירה על ביטחון הציבור ורכושו. כפי שצוין לא אחת, עובדי חנויות הנוחות מהווים, פעמים רבות, "טרף קל", ויש ליתן משקל מיוחד לפגיעה בערכים המוגנים, שעה שזו מתרחשת אל מול אותם עובדים.

עמד על האמור כב' השופט קרא, בשבתו בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, במסגרת ת"פ 50168-07-12 **מדינת ישראל נ' אל קדיים** (21.2.2013) (להלן: **עניין אל קדיים**), שם צוינו הדברים הבאים:

"עבירות השוד בכללותן, בוודאי וודאי כשהן מבוצעות בנסיבות מחמירות, כבעניינו, הן תוך שימוש בנשק קר והן בשל עצם ביצוען בחבורה, פוגעות בביטחון הציבור, בשלומם ובקניינו וראויות לענישה מחמירה. יתרה מכך, מעשי שוד המבוצעים בתחנות דלק כלפי מתדלקים (וכלפי עובדי חנויות במקום), בעיקר בשעות הלילה המאוחרות, זכו לא אחת להתייחסות מיוחדת בפסיקה, מחמת פגיעתן במי שנותן שירות חיוני לציבור, בייחוד בשעות הלילה, חשוף לפגיעתם הרעה של אלו המחפשים קורבן זמין

ומבודד לנטילת כספי פדיון".

באותו גזר דין הפנה בית המשפט אף לעמדת בית המשפט העליון בע"פ 9647/09 שור נ' מדינת ישראל (14.10.2010) שם נקבעו הדברים הבאים:

"שוד כשלעצמו מן החמורות שבעבירות הוא, ועסקין בשוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין, שעונשו המירבי עשרים שנות מאסר. שוד בתחנת דלק בשעות ליל ניתן להשוותו למשל, לשוד נהג מונית, שעל חומרתו עמד בית משפט זה לא אחת ולא שתיים, ורוב מלים אך למותר; הצד השווה ביניהם הוא הפגיעה במי שנכון לשרת את הציבור, לפרנסתו, גם באישון לילה, והוא חשוף לזדון הזולת. נהג המונית הוא בודד, וכך על פי רוב המתדלק הלילי. דרך יחידה שבתי המשפט יכולים לבטא בה את עמדתם הנחרצת כלפי החוטאים בכגון דא, ולתרום להגנת המתדלקים, היא בענישה" (ראו גם 9157/10 אגבריה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 15.1.12, ע"פ 4756/07 נחום נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.1.08; להלן: "עניין נחום", ע"פ 9616/10 הייב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 10.7.12)."

מעבר לעובדה כי השוד בוצע בחנות נוחות, יש ליתן את הדעת לשימוש המאיים באקדח הדמה, ובהמשך בשבר הזכוכית, וסבורני כי נתונים אלה, שהם בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, משליכים על מתחם העונש ההולם. גם דבקו של הנאשם במטרה העבריינית, מהווה גורם מחמיר, הגם שיש בה כדי לשקף את אותו ייאוש וצורך מידי בהשגת כסף, המאפיין מכורים לסם. יש משקל אף לריבוי קורבנות העבירה במקרה דנן, דהיינו יותר מעובד אחד בחנות הנוחות, כמו גם לסכום הכסף שנשדד.

בהתייחס לפסיקה הנוהגת, ומתוך כלל פסקי הדין שהוצגו על-ידי הצדדים ופסקי דין נוספים, ראיתי להפנות לפסקי הדין הבאים:

ע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2019) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו בכך שבהיותו קטין (יליד שנת 2001), נכנס יחד עם אדם נוסף בשעות הלילה לחנות נוחות כשפניהם מוסתרות והם אוחזים באקדחי דמה. המערער כיוון את אקדחו אל עבר המתלונן שעבד אותה עת בחנות, הכה אותו באגרוף בפניו, אחז בצווארו והורה לו לפתוח את הקופה. בשלב זה הרים האחר בקבוק זכוכית ואיים על המתלונן באמצעותו. המתלונן, אחוז בהלה, פתח את הקופה והמערער לקח ממנה כסף מזומן בסך של 1,992 ₪ וכן כ- 100 חפיסות סיגריות. כעבור זמן-מה נתפס המערער. בית המשפט המחוזי השית על המערער **24 חודשי מאסר בפועל** לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה ערעור על חומרת העונש.

הגם שמקרה זה שונה מעט מענייניו בכך שהמערער ביצע את השוד בצוואת עם אחר והיה קטין בעת ביצוע העבירות; הרי שבענייניו הנאשם השתמש לבדו הן באקדח דמה והן בשבר זכוכית בניסיון להשלים את שהחל.

ע"פ 7516/12 פלוני נ' מדינת ישראל (1.8.2013) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של שוד (לפי סעיף 402(א) לחוק) בכך שבהיותו קטין (כמעט בן 18), נכנס לסניף בנק הדואר בשעות הצהריים כשהוא רעול פניו ובידיו תיק ומצית בצורת אקדח, וצעק "זה שוד, אף אחד לא לזוז", תוך שהוא מנפנף באקדח ומורה לכספרית למסור לידיו את כל הכסף שברשותה. מפאת פחדה מהערער, השליכה המתלוננת לעבר המערער את הכסף שהיה בקופה (כ- 3,900 ₪) ורק לאחר שהראתה לו כי כל הקופה ריקה, נמלט מן המקום. בית המשפט המחוזי קבע כי נסיבות ביצוע העבירה, שלא הייתה כרוכה בשימוש בנשק חם "מצדיקות הטלת עונש מאסר לתקופה שבין 4 ל- 6 שנים", אך בשל גילוי הצעיר, העדר הרשעות קודמות, הודאתו המידית ונסיבות חייו הקשות, השית על המערער 3 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה ערעור על חומרת העונש וקבע כך: "המערער הורשע בביצוע עבירה חמורה שעניינה שוד סניף דואר, תוך שימוש באקדח דמה, הנחזה להיות אקדח אמיתי, כאשר הוא רעול פנים. נקל לשער את החרדה והאימה שאחזו בעובדי סניף הדואר, שעה שאקדח מכוון לעברם על-ידי שודד רעול פנים, הדורש במפגיע את הכספים המצויים ברשותם. בנסיבות מעין אלה, יש ליתן את משקל בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה, שכן אנו מצויים להגן על קורבנות, המהווים טרף קל לשודדים חסרי מצפון ומורא מהחוק".

ע"פ 5780/13 בן אבו נ' מדינת ישראל (16.7.2014) - המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות והחזקת סכין בכך ששדד חנות מכולת של המתלונן, כבן 64, והצטייד לשם כך בסכין יפנית. המערער נכנס לחנות בשעת ערב כשפניו וידיו מכוסים על מנת שלא ניתן יהיה לזהות אותו, ובשעה שהמתלונן היה לבדו, פנה אליו כשבידו סכין שלופה והורה לו למסור את הכסף. בהמשך, הצמיד את הסכין לצווארו של המתלונן, חזר על הדברים והמתלונן מסר לו את הכסף. בשלב מסוים הניח המערער את הסכין על הדלפק. אז, נטל אותה המתלונן והניפה לעבר המערער, אשר נמלט מהחנות עם הכסף. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר והשית על המערער עונש של 52 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים ופיצוי למתלונן בסך 15,000 ₪. ערעור שהוגש על חומרת העונש התקבל. בית המשפט העליון קבע כי "המתחם שנקבע במקרה דנא החמיר עם המערער יתר על המידה... לטעמי ראוי היה לקבוע במקרה דנא מתחם ענישה בטווח שבין 30 לבין 60 חודשים", ובהתאם, הפחית את העונש ל- 45 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 6001/13 קסה נ' מדינת ישראל (29.1.2014) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של ניסיון שוד בנסיבות מחמירות בכך שהגיע בשעה 03:00 לפנות בוקר לחנות נוחות כשהוא שתוי ומחזיק על גופו סכין מתקפלת וביקש לקנות בקבוק בירה. משסירב המוכר למכור לו בקבוק בירה, שלף המערער מכיסו את הסכין, הניף אותה כלפי המתלונן, איים עליו בתנועות של דקירה ודרש ממנו בצעקות ובקללות שייתן לו כסף. המתלונן, שהיה אחוז פחד מהמערער, לא הצליח לפתוח את הקופה ועל כן הוסיף המערער לאיים עליו באמצעות הסכין, ואף עיקם את אצבעותיו והשליך עליו מוצרים שונים ולבסוף נמלט מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 2 ל- 5 שנות מאסר בפועל, והשית על המערער עונש של 33 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים ופיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה.

ע"פ 7459/12 שיבר נגד מדינת ישראל (20.6.2013) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של שוד מזוין בכך שנכנס בסביבות השעה 4:00 לפנות בוקר לחנות נוחות כשפניו מכוסות, הציג למוכר בחנות סכין

שהייתה ברשותו, מסר לו שקית ניילון והורה לו למלא בה את תכולת הקופה. לאחר שהמתלונן מסר למערער את השקית עם תכולת פדיון הקופה על סך 900 ₪, הכניס המערער לשקית כמאה קופסאות סיגריות. טרם יציאתו מהחנות התרה המערער במתלונן שלא ללחוץ על לחצן המצוקה ואיים עליו שהוא יודע איפה הוא גר. בית המשפט המחוזי השית על המערער עונש של 30 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון הקל בעונשו והשית עליו **24 חודשי מאסר בפועל** בשל הליך שיקום שעבר.

ת"פ (מרכז) 27097-08-19 **מדינת ישראל נ' צ'חברידזה** (6.1.2021) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות בכך שנכנס בשעת לילה לחנות, כשפניו מכוסות באופן חלקי ובידיו סכין באורך כ- 20 ס"מ, התקרב אל הקופאית שאותה עת ספרה את הכסף בקופה, נצמד אליה, אחז בכסף ומשכו מידיה. הנאשם החל לצאת מהחנות אולם המתלוננת תפסה בחולצתו על מנת למנוע את בריחתו. בתגובה דחף אותה הנאשם, וכתוצאה מכך המתלוננת נפלה על רצפת החנות ונחבלה ברגלה. הנאשם נמלט מהמקום כשברשותו סך של כ- 23,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם **45 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים ופיצוי למתלוננת בסך 7,500 ₪. נכון למועד זה לא הוגש ערעור על גזר הדין.

ע"פ 57780/13 **בן אמו נ' מדינת ישראל** (16.7.2014) - שם שדד הנאשם חנות באיומי סכין יפנית, ונקבע מתחם ענישה **הנע בין שלוש שנות מאסר לשש שנות מאסר**. בית המשפט המחוזי נתן משקל משמעותי לעברו הפלילי המכביד של הנאשם. בית המשפט העליון הקל בעונשו, והעמידו על 45 חודשי מאסר (במקום 52 חודשי מאסר שהוטלו בבית המשפט המחוזי).

ע"פ 142/12 **יעקב ואח' נ' מדינת ישראל** (11.8.2014) - שם דובר בשוד של תחנת דלק שבוצע על-ידי שני נאשמים תוך שימוש באלימות פיזית (מכה בראש באמצעות אלה). בית המשפט המחוזי קבע מתחם **הנע בין 15 חודשי מאסר ל- 60 חודשי מאסר**, וגזר על הנאשמים עונשים בהתאם לעברם הפלילי ומאסרים על-תנאי שעמדו כנגדם. בית המשפט העליון התייחס למתחם העונש, וציין כי מדובר במתחם הולם את נסיבות ביצוע העבירה העולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה במקרים דומים, ובהמשך דחה את ערעור המערערים.

10. לאור האמור לעיל, ראיתי לקבוע מתחם ענישה בגין התיק העיקרי **הנע בין 30 חודשי מאסר ל- 60 חודשי מאסר**.

11. באשר לתיק הצירוף - כפי שפורט לעיל, לא הייתה מחלוקת של ממש ביחס למכלול הערכים המוגנים שנפגעו, כמו גם ביחס לרף העונשי שהותווה בפרשה (והתיק כאמור, הוא חלק מפרשת סוכן). אציין כי לצד אותו ערך מובהק של פגיעה בבריאות הציבור, יש ליתן את הדעת גם לכמות הסם שנמכרה בשני האישומים הראשונים (5.2 גרם ו- 9.9 גרם), ולכמות הסם הרלוונטית באישום השלישי, במסגרתו הורשע הנאשם בעבירת תיווך (5 גרם קוקאין ו- 381 גרם חשיש). יש אף ליתן את הדעת לסכומי הכסף שקיבל הנאשם. לצד האמור לעיל, יש טעם מסוים בטענת הסנגורית, לפיה מעובדות האישום השני עולה מעורבות של אדם נוסף בעבירת הסחר, הנלמדת מאמירתו של הנאשם, לפיה הוא צריך לבדוק עם אדם אחר, האם ניתן למכור לסוכן כ- 10 גרם סם מסוכן. העובדה כי מדובר בסם מסוכן מסוג קוקאין,

אף היא משוקללת במסגרת המתחם.

בהתייחס לפסיקה, ראיתי להפנות לשניים מפסקי הדין שניתנו בפרשה:

הראשון - ת"פ 64897-11-19 **מדינת ישראל נ' קנדס ואח'**, שם דובר בנאשם שהורשע בשתי עבירות סחר לאותו סוכן (10 גרם ו-5 גרם) ובעבירה נוספת של איומים על הסוכן, **ועונשו נגזר ל- 16 חודשי מאסר ושבוע אחד**, וזאת גם תוך התחשבות בעברו הפלילי המכביד.

השני - ת"פ 65297-11-19 **מדינת ישראל נ' שאקיר**, שם דובר בנאשם שהורשע בעבירת סחר, וכן בעבירה של שיבוש הליכי משפט, והושתו עליו, בהסכמה **13 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד רכיבי ענישה נלווים**.

על יסוד האמור לעיל, דומני כי יש מקום לאמץ עמדתם הכמעט זהה של הצדדים, ולראות בתיק הצירוף ככזה המגלם ענישה ראויה של 14 חודשי מאסר, וזאת עוד טרם הכרעה במחלוקת שניטשה בין הצדדים בשאלת האופן בו יופעל רכיב ענישה זה אל מול רכיב הענישה בתיק העיקרי.

קביעת העונש המתאים

12. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, ראיתי ליתן משקל לנתונים הבאים בקביעת העונש המתאים:

ראשית, מדובר בנאשם שקיבל אחריות מלאה על מעשיו, והלכה למעשה - "ניקה שולחן". להודאה שני היבטים - הן זה הקשור להפנמת הפסול במעשים, והן זה הקשור לחסכון בזמן ציבורי. על בסיס האמור, ראיתי בנתון זה ככזה הפועל לזכות הנאשם.

שנית, נתוני הפתיחה של הנאשם, כפי שאלה תוארו בתסקירי שרות המבחן, הם נתונים מורכבים, וגם להם ראיתי ליתן משקל לקולא. אציין כי נתוני המורכבים של הנאשם עולים גם מחוות הדעת שהוגשה על-ידי ההגנה (בש/1) שם תואר, בין היתר, כי **"נראה כי בהעדר יד מכוונת ודמות סמכותית משמעותית וללא תמיכה טיפולית או נפשית, מצא הנאשם מפלט מקשייו הרגשיים בהתחברות לחברה עבריינית אשר מילאה צרכים ושייכות שהיו חסרים לו. החברה העבריינית אליה חבר הפכה ל'משפחה' אלטרנטיבית, ועל-מנת לשרוד את החיים בחברה זו, סיגל לעצמו דפוסי התנהגות עברייניים"** (סעיף 21 לחוות הדעת). בהקשר זה ראיתי ליתן משקל גם לעדות הוריו של הנאשם שהעידו בשלב העונש, ושוכנעתי כי הוריו יתגייסו בעתיד לסייע לנאשם על-מנת להשלים את הליך השיקום שהחל בין כותלי בית המעצר.

שלישית, הגם שבסופו של יום לא ניתן היה להורות על שילובו של הנאשם בהליך טיפולי מחוץ לכותלי

בית המעצר, ראיתי ליתן משקל לקולא לרצונו של הנאשם להשתקם, לתקופה בה שולב בפרויקט "ראשית" בבית המעצר אבו-כביר, כמו גם לניקיון מסמים ולשיתוף הפעולה המלא עם העובדים הסוציאליים בשב"ס. אציין פעם נוספת את שהובהר קודם - הנאשם עשה כל שביכולתו על-מנת להשלים את המהלכים השיקומיים המקדימים לצורך העברתו לקהילה טיפולית סגורה והשלמת הליך השיקום, אולם מאותם טעמים שפורטו לעיל, שאינם נופלים לפתחו, הדבר לא הסתייע.

רביעית, ביחס לעברו הפלילי של הנאשם - מדובר במי שגיליון ההרשעות בעניינו מחזיק שלוש הרשעות: עניינה של ההרשעה הראשונה בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, בגין נדון לעונש מותנה;

עניינה של ההרשעה השנייה בעבירות סחר בסם, בגינה נדון לעונש מאסר בן שלושה חודשים;

עניינה של ההרשעה האחרונה בעבירות של שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר, הפרעה לשוטרי ונהיגה פוחזת של רכב, בגין נדון לעונש מאסר מותנה. אציין כי אין מדובר בעבר פלילי מכביד במיוחד, אף שברור כי קיומו אינו מאפשר קבלת עמדה לפיה יש מקום לגזור את דינו בהתאם לרף התחתון, תוך חפיפה מלאה בין שני מתחמי הענישה שנקבעו.

13. על בסיס האמור לעיל, ראיתי להטיל על הנאשם עונש כולל בגין שני התיקים, וזאת כמפורט להלן:

א. 41 חודשי מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו - 26.10.19.

ב. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת סמים מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. חודש (1) מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שתיים מיום שחרורו עבירת סמים מסוג עוון.

ה. פיצוי למתלונן ס.ש. ולמתלונן ד.ס. בסך 1,000 ₪ לכל אחד. הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.8.2021.

ו. קנס בסך 10,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 20 תשלומים חודשיים שווים החל מיום

1.3.2022 ועד לסיום התשלומים. אציין כי קנס כזה, ברובו המכריע, משקף את הכספים שקיבל הנאשם בגין עסקאות הסמים בהן הורשע בתיק הצירוף.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ג' אדר תשפ"א, 15 פברואר 2021, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט
סגן נשיא